

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ «ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ»,

(Τι είδα, τι άκουσα και τι καταλάβα)

Ε' γνορίζεις λοιπόν τον Μητροπολίτη ;
 — Προσποικικός όχι.
 — Μπαρές να τον ιδής ;
 — Δεν γινάσκουμαι να είναι αδύνατον. Γιατί ; Τι θέλεις ;
 — Θέλω να τον κάλεσω εις μοναχίαν.
 — Αί τιού ;
 — Ναι, να τον το προτείνετε.
 — Δεν θα μπορούσας. Έξ άλλου ο νόμος κατά της μοναχίας είνε αυστηρός. Κ' έγω, άν και θεσπίζω μέτρα τα έξη δεκάτα των ελληνικών νόμων, είναι ίσοχρονισμός να μη τον παραβώ.
 — Φοβείσθαι τους αποικιστάς το σώμα ήμών ;
 — Πολύ φοβάμαι αυτά, αλλά εγώ δεν έχω καμιά τέτοια άρεση.
 — Έπειτα, εάν δεν άπαύσασαι, και η Εκκλησία άποικιστεί τη μοναχία.

— Πολύ φοβάς δια τον λόγον τον άληθινόν ;
 — Και τι μοναχία θα ζήνατε με τον Μητροπολίτη ;
 — Ήθελα να τον έλεγες να με δεχθή. Εκεί θα έβανα ένοσην του τρια βασιάντα. Και θα τον λε καλούσαι να ζήση ένα κι' αυτός.
 — Και εάν ήτιότο, να άκουρούσε την άληθινήν 'Ορθοδοξίαν. Εάν δεν διαλογούσε, τότε θα τον κάλεσαι εις μοναχίαν.

— Πώς ;
 — Θα έβουα σ' ένα ποτήρι ίσοχρονιστών δηλητηρίων. Θα έπινα εγώ τα τρία τέταρτα του ποτηρίου και το έν τέταρτον αυτός, και θα βλέπαι πως θα πέθανε.

— Τα ύμια του Πάτερ Ματθαίου άπαιχται και τα χείλη του μαζεύοντουσαν, άνοιξαν κι' έκλειναν με νευρικότητα ενώ μου μιλούσε.

— Φανταζόμουν την όρη του θύ τον έπαινε άν άπαιχζε τον Σεδ. Μητροπολίτη.

— Στα λόγια του αϊτά μου γήρα συνταραχθήκαν, ποικιλίσαν και έξέστησαν κινήσεις και άπειρές αναήσεις. Γρήγορα τότε και είδα πρόσωπα όχηκι και ύμια τακρυμένα, χείλη και χειροκίνηστα συνταραχμένα από τον φανατισμό, σσηματα κεκαταθλασμένα από τον ιστορισμό και η φαντασία μου έγύρισε αιώνας πίσω, όταν είχε ειλικρινήσει πλέον ο χριστιανισμός και πλήθη μαλακά και έξαλλα φανατιζόντων πλέον θα άφάνιζαν τους έντασιμένους όλίγους ίσους της παλαιάς ελληνικής θρησκείας.

— Τι διοικω, τι οραματα άγνωστα και μεγάλα θα έβηναν τότε μέσα στους καλλιόμαρους ναούς, από όρθιάς διακονισμένων !... Πόσοι, ίσοι, σοφοί η κορητά του παλαιού κρησού και λάτραι του όφαιού θα καταταραχίζθησαν οίκτριά από μαλακούς και ιστορικούς φανατισμένους !... Τι κόσμος που θα συνταριβή και θα έχάρησε άπο το άρισμια όχλων που κακόξ έξεδήλωναν την πίστη τους !...

— Τι στιγμή αυτή άνεκρυμάνε και πάλιν το συνημένο έκει μέσα στο θέλιμο φαντισμένο πλήθος κι' με έφερε στη σύγχρονη πραγματικότητα...

— Έγώ, φωνάζει ένας, λεγομαι Στιριδών Ρηγας !...
 — Κι' εγώ είμαι ο Δημοσθένης από τα Βίλλια ! λέει άλλος.
 — Καρω πολύ και για τους δυό, άπαντά.
 — Εθεραπευτήκαμε εδώ, στο μοναστήρι, μου έξηγούν.
 — Λοιπόν, ξεναγούναζι ο ήρουμενος και στη φωνή του όλοι σατάσαν άπόσους. "Αν ο φανατισμοπολίτης Άθηνών δεν δεχτεί η τη δοκιμασία των βατητών η τη μοναχία όπου του προτείνω, άν δεν επανέλθει στην 'Ορθοδοξία, θα τον ξεγυμνώσω έν μέση πλατείας 'Οκονοίας. Κ' αυτόν και τον άλλον έξείνω της Θεσσαλονίκης...

— Ποίον ;
 — Το Γεννάδιο.
 — Το Μητροπολίτη ;
 — Έσύ τον λές Μητροπολίτη. Κι' αυτός έπρόδοσε την εκκλησία.
 — Πώς ;
 — Έγινε Πρόεδρος της Χ. Α. Ν.
 — Μά, από όσα έξέρω, αυτό είνε ένα Σοματείο αναυλιστικό, με βάση την ήθική και τη θρησκεία !...
 — Όχι. Την κάμινε την εκκλησία μας λατινική.
 — Όχι δά.

— Πώς όχι δά ! Έξέρεις ότι σήμερα τα παιδιά δεν τα βαπτίζουν.
 — Άλλά τι τα κάνουν ;
 — Τα ραντίζουν όπως οι Λατίναι. Βαπτίζω σημάινει βυθίζω. Άλλά αυτοί δεν τα βυθίζουν τα παιδιά στην κοιλιαθήρα, αλλά άνωξ βόσχουν το κεφάλια τους. Πώς θα καθαριούη έτσι με τον υσενισμό του άνθρώπου η ψυχή και πώς θα άποσιλωη από πάνω μας το προποικιστικό αμαρτήμα... Έξέρεις από που γινάσθηκε ο Χριστός ;
 — Από πνεύμα άγιον.
 — Μισρόβο ! Βλέπω ότι τα ξαρις. Έξέρεις τι λέν για τον Χριστό σήμερα έτούτοι οι έπίσκοποι ;
 — Υποθέτω ότι το ίδιο θα λέν και αυτοί.
 — Όχι ! Λένε ότι ήταν ένας καλός άσφοπος μονάχι. 'Ο Χριστός όταν έκαμε το Μυστικό Δείπνο, έδωσε εις όλους τους μαθητάς του για να πούν και είτε : «Πίστε έξ απότρί πίντες ». Τώρα έξέρεις πως μεταλαβαίνε τους Χριστιανούς ;
 — Με τα Άχραντα Μυστήρια !
 — Όχι, με την καραμέλλα (όστια) όπως και οι Λατίναι !...

— Και πάλιν με τις νέες αυτές αποκαλήσεις του Πάτερ Ματθαίου συνταραχθή και ίσχυρήθη το παρά την θύραν πλήθος και το έντός του θαλάμου διαλοσθήσαν...

— Είχαν όλοι τους πολύ φανατισθή.
 — Έπεις, Χριστιανή, έφονάζε ένας από το σπατάδι, μωμάτε έν ως έμαθατε, έγεννήθητε και άνεταράχητε και όταν τε καλέσει η χρεία, και αυτό το αμα σας να χρέτε δια να φινάξτε την πατροπαράδοτον πίστη σας...
 — Κι' η εύλογία του Θεού εις όικον σου θα μένη κι' άπόλασων αιώνων η ψυχή σου θ' άναμένη.

— Παρακάλεσα τον ήρουμενον να επάβλη πάλιν ήσυχον. Ήταν άδύνατον να συνεννοηθώμαι με αυτό το πατριπύ.

— 'Ο ήρουμενος Ματθαίος, εκτός των βατητών όπου ζώουσι... έκδιδεδ και βόβλια πάλιντέλλα και με κινήσεις μερικά, τα όποια μοιάζοντα διοριάν, ως έπι το πλείστον, στους πιστούς.
 — Αναγέρω μερικά από αυτά, δια το ιδιόμορμό μου τού τίποτα :

— Προσευχτήριον.
 Προσευχών ήμερονηκτιών επιβλητικών των θελήτων σωθής ενλάβων και πιστών φιλοχρηστον ορθοδόξων Γ. Ν. χριστιανών.

— Τών δε έμποδιζόμενων έξ άμελείας η και κατασφρονήσεως, μεκά θάνατον, έν δεσιωά δυσδιολύτων εύθετήρονται. 'Ως ο άγιος Κύριλλος. Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων, γράφει.

— Δωρεάν διανέμεται.
 Εύλογίας Χ : και άκραφνούς άγάλης ψυχικής σωτηρίας ποθ. μοι έν Χω αδελφών 'Ορθ. Χριστ. και περιφλημένων μοι έν Κω πνευμ(ω) τέκνων. Παρ' ύμ. Πν. σας Πατρός του έν Ιερομονάχοις έλαχιστον.

— Ματθαίου Π. Ν. προσκνητού Π. και Σ. Τάφου. Άγιορείτου Κρητός, Δανυριούτου.

— Το βέβλιον αυτό έχει 160 σελίδας και έξεδόθη στα 1932.
 — Να και ένα άπόσπασμα έμμέτρου προσευχής του πατρός Ματθαίου :
 'Ιησού Χριστέ μου, φάτισον, όφθαλμούς μου, να βλέπονν έχω' αγαθόν και τέλειον, εύάρεστον τέλειον.

— Μηδέν του κόσμου των φθαρτών να μη επιθυμώσων, μόνον 'Ιησούν μου τον γλυκύτατον έξ όλων ν' αγαπήσων, κ.λ.π.
 — Άλλο βέβλιο του Ματθαίου είνε «Το Μυστήριον της έξομολογήσεως, προς σωτηριαν των ψυχών ήμών και της ύγειας των σωμάτων μας, ως και εύρωστίας, ευτυχίας και μακροημεροδέσεως και εύχαριστου βίου».

— Άλλο τό : «Φωνή γησιών 'Ορθοδόξου».
 — Και από κάτω :
 «Η άγία του Χριστού Καθολική και Άποστολική 'Ορθόδοξος εκκλησία, ου κυβεργείται (sic) δια της άθέου άπορονομίας, αλλά δια των Ιερών και σεπών παραδόσεων και των επτά άγιων Οικουμενικών συνόδων».
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνήχεια.

Υπηρέτης της κοινής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Μοναχός προσευχόμενος. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)